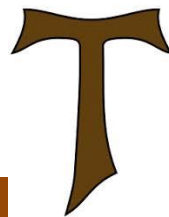

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA

Any 28

novembre 2023

núm. 270

Web: ofscat.jimdo.com -
ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

27 novembre
BEAT RAMON LLULL, màrtir del III Orde

800 AÑOS DE LA APROBACIÓN DE LA REGLA

He aquí un importante acontecimiento que casi ha pasado desapercibido. El 29 de noviembre se cumplen los 800 años de la aprobación de la Regla Bulada de San Francisco.

Corría el mes de noviembre de 1223 cuando Francisco llegó a Roma acompañado de Fray León y Fray Ángel. Iban a pedir al Papa la aprobación de su Forma de Vida, y los trámites previos les hicieron prolongar la estancia más de lo que esperaban. El Cardenal Hugolino los hospedó en su casa, estudió cuidadosamente el texto e hizo algunas precisiones antes de presentarlo al Papa. Años más tarde el Cardenal, siendo ya Papa Gregorio IX, escribía su recuerdo de aquellos días: “Estuvimos cerca de él durante la redacción de dicha Regla, y al presentarla en la Sede Apostólica para obtener su confirmación, cuando teníamos un cargo inferior”¹.

Llegó el día de la audiencia, fue en la Basílica de San Juan de Letrán. El Papa Honorio se alegró mucho de conocer a Francisco, lo tenía por un hombre de Dios fiel al Espíritu, y lo recibió con mucha cordialidad. El Papa leyó la Regla, y –según dijo Fray León- introdujo una precisión en el n. X, por estimar que el texto se prestaba a doble interpretación. Finalmente el 29 de noviembre de 1223 el Papa Honorio aprobó la Regla de los Hermanos Menores con la Bula *Solet annuere*. El original se guarda en el Sacro Convento de Asís como un trofeo, como un tesoro.

Antes de dejar Roma, Francisco hizo partícipe de su alegría y se despidió de la ilustre dama romana Jacoba de Settesoli, a la que daba el apelativo de “Hermano Jacoba”. Luego fue a despedirse del Cardenal Brancaleone, gran bienhechor de la Orden desde el inicio. Pero el Cardenal, que amaba mucho a Francisco, le pidió que se quedara unos días en su compañía. Además, no estaba el tiempo para ponerse en camino porque se avecinaba un fuerte temporal de viento, frío y lluvia. Con estas razones no hubo más que permanecer unos días en casa del Cardenal dándole el consuelo que deseaba.

Al fin, pasó el temporal y Francisco dejó Roma. Sobre las hojas crujientes de otoño caminó con Fray León y Fray Ángel hacia

---

¹ Bulario Franciscano. Bula *Quo elongati*, de 28 de septiembre de 1230.

Fontecolombo. Francisco ya estaba muy enfermo, “las fiebres cuartanas habían acentuado su desnutrición y debilidad física, porque no se cuidaba. La infección ocular que contrajo en las marismas del Niño también iba en aumento produciéndole no pocas molestias en los ojos”². Pero el gozo de regresar con la Regla aprobada y bulada, le daba fuerza para caminar al encuentro de los hermanos cuanto antes.

Grande fue el tesón y esfuerzo del hermano Francisco y de sus compañeros para afianzar jurídicamente la Orden mediante la aprobación de la Forma de vida. Muchas lágrimas y humillaciones durante largos años, costó a la hermana Clara alcanzar la aprobación y Bula de la Regla de las Hermanas Pobres. Son textos breves, apenas doce capítulos cada una. Su alma es el Evangelio. En algunos puntos San Francisco urge y concreta con autoridad “Amonesto y exhorto...” (Rb II,17). “Aconsejo, amonesto y exhorto a mis hermanos en el Señor...” (III,10), “Mando firmemente a todos los hermanos...” (IV,1). En otros textos se conduce con una ternura y delicadeza entrañable (VI). Es la firmeza y suavidad carismática, el celo y la compasión que imprime el estilo a la familia franciscana.

Sor Victoria Triviño, osc

Texto original de la *Regla de san Francisco* de 1223, conocida como *Regla bulada* y que es el documento oficial y en vigor, fundamento jurídico y espiritual del estilo de vida de los hermanos menores.

---

² GÁLVEZ CAMPOS, Tomás. *Francisco de Asís paso a paso*. San Pablo, Madrid 2009, p. 543.

ELOGI DE LA PARAULA

Entre les persones, el mot paraula expressa molts significats: dirigir la paraula és adreçar-se a algú; de paraula vol dir viva veu, home de paraula és aquell que ha complert el que havia promès; usar paraules gruixudes denota vulgaritat i mala educació; demanar la paraula es fa quan hom comença a parlar en una reunió o assemblea.

La paraula és el mitjà excel·lent, no només per descobrir el que hom pensa i percep, sino també per exposar el que sentim dins nostre: les vibracions de l'esperit, els batecs del cor...

Encara que a vegades una mirada o un silenci, un somriure tendre o una llàgrima puguin manifestar el triomf o el fracàs, de fet, l'última paraula, la més pregonada i emotiva, és la que sorgeix amb amor. Una paraula dita amb estimació val més que cent discursos dispersos i cridaners. El do de la paraula i de la caritat són dos obsequis gratuïts i exquisits que hem rebut de Déu i dels quals només els humans gaudeixen en plenitud.

Malgrat tot, la paraula avui, ha perdut incidència en les relacions humanes, i fins i tot se'n poden fer un mal us. Ja no significa sempre el que pesem i volem expressar. Es bandeja i corromp el seu significat ancestral que era sagrat. Tot s'ha de fer per escrit. A cal Notari no serveixen paraules, s'exigeix que qualsevol declaració vagi signada. Encara és pitjor quan la paraula es rabaixa amb mots barroers, amb renecs o la blasfèmia. L'atenció i respecte que es té a les creences musulmanes amb llurs expressions no és pas igual quan es tracta de respectar la sensibilitat cristiana que encara es dona en una bona part de la nostre societat.

Perquè prostituir la parla humana? Un escriptor belga, Maurice Maeterling, escriu bellament: "La paraula veritablement sàvia és la que un nen petit entèn sense necessitat de més explicacions" Ben cert!

Fr. Francesc Costa i Planagumà ofm.

La Vocació Franciscana

Per què sant Francesc és famós? Quina contribució va fer a l'Església i al món? Entre moltes coses que podem enumerar d'ell, penso que el fet de presentar la vida cristiana d'una manera nova, fascinant i atractiva és la primera. Sant Francesc va ensenyar a fer servir les benaurances dels Evangelis per a solucionar els problemes de la societat. Així podem arribar a una vida social feliç.

Sant Francesc no és merament un altre fundador d'una congregació religiosa. De fet, no era el seu motiu. El seu desig era viure l'Evangelí amb alegria i els germans se sentien atrets a ell gràcies a la seva santedat.

Sant Francesc estava ple d'inspiracions de l'Esperit Sant per interpretar l'Evangelí. També era fidel per a viure l'Evangelí. Estava convençut que havia de mantenir encès el foc de l'amor de Déu que abrusava al seu cor. Sant Francesc no negava ajuda i guia a les persones que volien compartir al mateix foc. Una qualitat interessant del foc és que quan es comparteix, no es disminueix.

Mai no tenia la idea de atreure la gent. De fet, es depreciava. Tanmateix, la seva profunditat i santedat atraïa la gent. En ell, existia una pau: la pau de Déu. "Us deixo la pau, us dono la meua pau. Jo no us la dono pas com el món la dona" (Jn 14, 27).

La pau de Déu és diferent. No és com la pau del món. La pau del món és forçada, violenta, fins i tot de vegades morta. Tanmateix, la pau de Déu és viva, tendre i dolça. La gent sentia en sant Francesc la pau de Déu. Era instrument de la pau de Déu. És un instrument que comunica l'amor i la pau de Déu a l'Església i al món sencer.

Als qui ens sentim atrets a sant Francesc realment estem atrets a l'amor i la pau de Déu. La vocació franciscana és ser testimonis de l'amor de Déu i instruments de la seva pau. És una vocació clarament diferent de les actituds del món. És possible que ho oblidem. Doncs, que siguem conscients de la nostra vocació franciscana i el seu sentit.

Fra Arun de Madurai,

Formación: Acompañar para vivir
La figura del acompañante espiritual
EL ACOMPAÑADO, UN CAMINANTE.

El acompañado es un hermano nuestro que busca ser ayudado por nosotros para vivir más y mejor su vocación cristiana y franciscana. Busca seguir a Cristo más estrechamente y para ello tiene que aprender a recorrer el camino de las Bienaventuranzas, a vivir el precepto de la caridad junto a los hermanos de fraternidad y llegar a la Pasión que es la expresión más fuerte de un amor gratuito. Se trata de acompañarlo en sus deseos de ser verdadero y libre delante de Dios, para estar disponible a las mociones del Espíritu y pronto al servicio del Reino. Para asegurar el proceso es necesario establecer algunas condiciones al partir:

a).- Es necesario **explicitar la motivación** que lo hace pedir ayuda. A lo largo del acompañamiento es necesario ir preguntando: ¿qué buscas?, de manera que vaya formulando su deseo más profundo. A menudo se busca ser acompañado en dificultades puntuales o bien en problemas afectivos, pero, lentamente, es necesario dar pasos para que ese hombre(o esa mujer) aprenda a ponerse delante de Dios, vulnerable, desnudo, plenamente humano, para así poder ser seducido por el amor de Dios. Mientras el acompañado se mantenga defensivo, controlando su vida, podrá conversar, meditar, trabajar los misterios de la vida de Cristo, pero sin haber sido tocado profundamente por El.

b).- Es necesario **ponerse en situación de acompañado**. Permitir que otro sea testigo de mi vida para que yo pueda pasar de lo entrevisto y deseado, a lo vivido y real. Pedir ser acompañado es permitir que el acompañante conozca mis gozos y mis trabas para vivir, mis búsquedas, mis temores y resistencias al amor de Dios. A muchos, este entrar en la intimidad les da susto. Les cuesta que los conozcan en su belleza, en su delicadeza, en su experiencia de Dios, ya que se hacen vulnerables a la mirada y al reconocimiento de otro.

c).- Las confusiones del acompañado resultan, muy a menudo, del temor de entrar en sí, de no saber ir más profundo y encontrar la raíz de sus actos, de sus temores y dolores. El acompañado viene para que el acompañante lo ayude a "**entrar en sí**" como el hijo pródigo.

d).- Se requiere que el acompañado **prepare su reunión** con el acompañante:

-Orar por sí y por el acompañante, para poder hacer una experiencia religiosa verdadera.

-Elegir aquello en que necesita ser acompañado y, si puede, preparar algunas notas por escrito. Esto exige rigor y tiempo: -¿Qué es lo logrado en esta área?-¿Qué me preocupa actualmente?-¿Qué quiero vivir?-¿Qué obstáculos encuentro?

e).- Es fundamental que el acompañado se **disponga a compartir** lo propio con verdad y a acoger lo que propone el acompañante. Esto se reconoce no sólo en las palabras sino en el lenguaje no verbal: ojos, hombros, rostro; en la fluidez del relato, en la fuerza emocional expresada o retenida.

f) Algunas áreas que a lo largo del proceso de acompañamiento no pueden faltar:

- vida de oración
- vida fraterna
- vida apostólica
- vida sacramental
- vida formativa
- vida laboral
- vida familiar
- proyecto de vida

g).- Es necesario que el acompañado pueda llegar, a lo largo del proceso de acompañamiento, a descifrar su historia y el sentido de ella como una historia de salvación. -a aceptar vivir con su cuerpo, con las posibilidades y los límites de lo concreto: realidad familiar, eclesial, laboral, social. -a reconocer las motivaciones de sus actos, que son distintas de las que él o ella creía. -a estar disponible para servir la Iglesia donde el Espíritu sugiere

y la Iglesia necesita. Cuando se acepta la verdad de sí y el amor inagotable de Dios, se comienza a ser libre con otros y libre para Dios.

h).- El acompañado tiene que asumir **tres vocaciones fundamentales**:

- vocación a la vida.
- vocación a la fe.
- vocación a la trascendencia.

i).- Ayuda al desarrollo espiritual del acompañado el que **evalúe** tanto las reuniones como el camino recorrido a lo largo del tiempo.-¿Qué luces recibí? -

¿Qué acciones quiero y puedo realizar?-¿Estoy en paz con el encuentro? Puede ayudar también el texto de Gálatas 5, 22-23:-¿Cómo se ha desarrollado en mí la caridad, el gozo, la fe, la mansedumbre, la templanza?

“Acompañar para vivir” de Fray Buiza)

Fº Javier Conejo

LA MÍSTICA

En nuestra cultura, Dios ha muerto y el hombre ha ocupado el lugar central que antaño tenía la Divinidad. Con la muerte de Dios, hemos matado nuestra vida espiritual y tenemos una sociedad en la que domina la razón. Karl Rahner dijo que el cristiano del siglo XXI tendría que ser místico o no sería.

El Misticismo es una tendencia religiosa de la unión directa del alma humana hacia la Divinidad a través de la oración o la contemplación. El hecho místico no es algo exclusivo de los cristianos, sino que en todas las religiones también se da este fenómeno, también en algunas filosofías orientales. Se trata de un fenómeno universal. Es un estado extático en el que el hombre es absorbido por la Divinidad.

En nuestra sociedad se nos ha olvidado esa búsqueda y que estamos llamados a esa esfera superior.

La mística judía buscaba a Dios dentro de las escrituras por el valor esotérico de las palabras y los números.

En los misticismos orientales es el hombre el que va a la búsqueda, mientras en el cristianismo es la voluntad de Dios de salir al encuentro místico del hombre, no depende tanto de la voluntad de la persona. Los padres de la Iglesia enseñaron que la visión de Dios es obra de la Gracia a la que sólo llegan unas personas concretas por Gracia de Dios. Sin embargo, hay que colaborar con la Gracia.

El mundo que tenemos organizado está pensado para que no busquemos a Dios. El mundo ha puesto sus esperanzas en consumir, vivir al máximo, materialismo, imperio de lo efímero, individualismo, relativismo moral .... Todo eso hace que las personas se cierren en sí mismas y no importe ni el alma que vive dentro de nosotros. Los cristianos tenemos la obligación moral de testimonio: un sentido trascendente de la vida, un sentido profundo e interiorizado de la vida y un amor generoso y solidario.

Los medios para fomentar y desarrollar una vida mística verdadera: austeridad y ascética de vida (crear las condiciones para conseguir un encuentro personal con Dios, desprenderse de las cosas que encadenan el espíritu con despojo de aquellas cosas que nos atan), cultivar espacios de soledad y silencio (no rehuir la soledad para no encontrarnos con nosotros mismos) y compartir la vida fraternalmente.

La mística de San Fco. en la contemplación de la naturaleza como signo de Dios puede permitir no apagar esa llama de la fe en nosotros que estamos constantemente expuestos a las tensiones del mundo. Fco se sentía unido al resto de las criaturas, la hermandad universal de Fco con todas las criaturas tenía sus raíces en Jesucristo. Mediante la pobreza exterior e interior, Francisco consiguió la libertad de los hijos de Dios.

Fernando Llanillo,ofs

RECUPERACIÓ

El convent de Sant Francesc de Palma, dels frares franciscans de la TOR, acull el projecte de recuperació de la seva històrica fraternitat de l'Orde Franciscà Secular. D'aquesta manera i comptant amb el suport de Fra Nicolau Sastre, ministre local, i de Fra Alfons Vivern, assistent nacional de la TOR per la OFS, ja s'han realitzat algunes reunions per a reactivar les activitats de la germandat. Una d'aquestes es va realitzar el dia 14 d'octubre i es va comptar amb la presència de Fra Monolo Romero, TOR, ministre provincial, del ministre de Zona OFS, G. Jordi Llabrés, i dels membres de la Junta que tenen la responsabilitat de la formació i de la comissió vocacional. A aquesta trobada van acudir una dotzena de persones, entre antics professors interessats en poder-se reintegrar a l'Orde i altres que senten inquietud per conèixer l'OFS. Tots ells han mantingut sempre la seva vinculació al convent franciscà de Palma i a la família TOR: alguns procedeixen de les files de la *Juventut Seràfica*, uns altres han estat membres del cor de *Nins Cantors de Sant Francesc*, també va haver-hi candidats procedents del claustre de professors del Col·legi o de l'associació d'Antics Alumnes...

La reunió va poder desenvolupar-se en un ambient distès i veritablement fratern. Es va constatar interès per part dels participants, es va intentar resoldre dubtes, es van posar en relleu bells records d'etapes pretèrites... tots els assistents van donar els seus noms per a encapçalar una llista que permetrà la represa d'aquesta fraternitat. Quan estigui constituïda, es farà una gran aportació a la zona balear de l'OFS la qual, gradualment veu augmentar el nombre de germans, de fraternitats i d'activitats.

Amb la nova reestructuració de zones OFS a Espanya, la nostra que comprèn el territori de les Illes Balears, passa a denominar-se Zona de la Immaculada Concepció i del Beat Ramon Lull. Aquest títol és en consideració a la secular tradició immaculista-franciscana que sempre ens ha caracteritzat i en honor

al gran terciari franciscà que, amb la seva vida de penitent, va il·luminar la terra mallorquina i les relíquies del qual es veneren en la basílica d'aquest Convent de San Francesc de Palma. Actualment la zona està formada per gairebé un centenar de germans professos, nou en etapa de formació, cinc fraternitats canònicament erigides (convent de Caputxins de Palma, convent TOR d'Inca, convent TOR de Lluçmajor, parròquia de s'Horta i parròquia de San Francesc de la ciutat menorquina de Maó), dues en procés de constitució i molta il·lusió per continuar creixent espiritualment.

La trobada de dia 14 d'octubre va concloure marcant data per a la propera reunió i amb una visita a la capella de la Puritat de Nostra Senyora. Allí es va demanar a Maria que estengués el seu mantell maternal sobre aquest projecte i al Beat Ramon Lluç que així mateix intercedeixi perquè arribi a bon port.

Jordi Llabrés i Sans, OFS

LA REGLA BUTLLADA

La Regla franciscana és fruit d'un llarg recorregut que comença amb l'anada a Roma de Francesc i els primers frares de cara a l'aprovació del seu carisma per part del papa Inocenci III (1210). Al llarg de deu anys, la vida dels frares i la seva reflexió en els capítols anuals produí la redacció de la Regla no Butllada (1221). A instàncies dels frares lletrats i del cardenal Hugolí, Francesc redactà una altra regla més sintètica i concreta, l'anomenada Regla Butllada (1223) de la qual enguany celebrem el seu 800 aniversari.

La Regla "butllada", aprovada per Honori III el 1223 La Regla presentada en el Capítol de 1221, tot prescrivint-ne l'observança per part dels germans, semblava que posaria punt final a la situació de desconcert que s'havia anat creant en els anys anteriors. Però, malauradament, la cosa no fou pas així, puix les tensions continuaren vives encara.

La redacció de la Regla de 1223 arrenca precisament de la urgència i de la necessitat expressada pels ministres i custodis a Francesc, els quals li anaven repetint que aquella Regla fruit del Capítol de 1221 no era apta per a governar. D'aquí que li assenyalessin la conveniència d'escriure'n una altra, dictada per ell això sí, però que tingués més vigor per a estructurar l'Orde i organitzar-lo d'una manera més satisfactòria.

Francesc accedí a compondre una nova Regla que fos definitiva. I a tal fi, durant l'hivern de 1222 a 1223 es retirà a l'eremitori de Fontecolombo, prop de Rieti, acompanyat de fra Lleó i també de fra Bonici, home versat en lleis, per tal d'ajudar-lo amb el seu consell.

Amb tota probabilitat, la primavera de 1223 Francesc anà a Roma amb el propòsit. Espill de Perfecció sit de parlar sobre la Regla amb el cardenal Hugolí, protector de l'Orde, abans que aquesta fos presentada al proper Capítol de la Pentecosta. Aquest Capítol, reunit l'11 de juny, a Assís, examinà a fons el text presentat per Francesc, que fou sotmès a l'anàlisi i a la discussió dels capitulars, majorment dels ministres i custodis, els quals hi pogueren presentar les seves precisions i esmenes.

D'aquesta manera s'entén molt bé que la redacció acabada d'aquesta Regla definitiva no sigui obra de Francesc sol. Consta històricament, no sols la intervenció de fra Bonici i del Capítol General, sinó també la del cardenal Hugolí. Ell mateix, ens dona fe en la seva Butlla "Quo eleganti" (28-IX1230), on diu explícitament: "Amb motiu de la llarga familiaritat que el Sant tingué amb Nós, coneguérem molt a fons la seva

intenció i, endemés, li estiguérem molt a prop en la redacció de l'esmentada Regla i en la seva presentació a la Seu Apostòlica per obtenir-ne la confirmació”.

Si ens parem a analitzar l'essencial dels 17 primers capítols de la Regla de 1221 i els comparem amb el contingut de la de 1223, malgrat que la redacció sigui molt diferent, podrem constatar tota una sèrie de coincidències i molts paral·lelismes. Aquest examen revela clarament la dependència de la Regla “butllada” de la “no butllada”, i hom s'adona també com *Fonti Francescane 2731*. Francesc mantingué idèntic el sentit original de la seva “*Forma vitae*” inicial. D'aquí que, per a ell, no fossin distintes Regles, sinó la mateixa i única Regla presentada en redaccions diferents, encara que més evolucionades. “La dinamicitat amb què Francesc concebia la ‘forma del sant Evangeli li impedia de fixar-la per escrit una vegada per sempre; d'aquí la transmigració per distintes redaccions fins a arribar a la de 1223 que, per la seva qualitat de ‘butllada’, seria ja intangible”.

Sintetitzant, es pot dir que si la Regla de 1221 en la seva substància no era més que la “*Forma vitae*” de 1210, ampliada i completada en funció de l'experiència viscuda en el decurs dels deu primers anys de la fraternitat, ara també s'ha de dir que la Regla de 1223 és una síntesi meravellosa i molt perfecta de l'essència d'Evangeli continguda en la de 1221, presentada però en una redacció diferent i ordenada d'una altra manera. D'aquí que per a interpretar rectament la Regla “butllada” s'hagi de fer sempre a la llum de la Regla “no butllada”. Es fa del tot indispensable.

Per tant, la Regla redactada per Francesc a Fontecolombo, discutida i retocada en el Capítol de 1223, revisada per alguns juristes de l'Orde i, sobretot, pel cardenal Hugolí és la que confirmà el papa Honori III, amb la Butlla “*Solet annuere*”, del 29 de novembre de 1223. Amb la ratificació solemne de l'Església, aquesta Regla esdevindria punt obligat de referència per a tots aquells que en el futur volguessin viure l'ideal de vida evangèlica de Francesc d'Assís i unir-se a la fraternitat.

Cloenda

Després d'una experiència de vida evangèlica de més de dotze anys realitzada per Francesc i els seus germans, amb la confirmació de la Seu Apostòlica es pot dir que la Regla franciscana quedà canonitzada. I com un far lluminós serà la que indicarà el camí a seguir, tot fent de guia

espiritual, per tal que, a través del temps i de moltes vicissituds històriques, es pogués perpetuar aquell nou carisma amb què l'Esperit volgué enriquir l'Església de Déu per mitjà del seu servent Francesc. Amb ella i per ella es prolongarà aquest nou Orde durant els segles posteriors com un ferment constant de renovació evangèlica en l'Església.

Això és el que s'afirmava solemnement ja en el llunyà segle XIII. I es constata quan hom llegeix els textos de l'ofici litúrgic de la canonització de sant Francesc, realitzada a Assís mateix pel papa Gregori IX, el 16 de juliol de 1228. Aquests textos medievals reflecteixen la gran admiració que desvetllà el Pobressó d'Assís en gent del seu temps per la seva manera de viure l'Evangelí. Aquella forma de vida religiosa fou una novetat, inèdita en l'Església. Els textos litúrgics compostats en aquesta escaiença no es cansen de mencionar la "nova milícia" que constitueixen els germans menors, "sota el mestratge d'un nou guia" o "el ramat que rep les normes d'una llei nova, que ve a restaurar la promulgada per Jesucrist, entregada de nou a Francesc perquè la transmeti als seus seguidors".

La "Seqüència" de la Missa de canonització, composta pel mateix Papa i cantada per ell, ho proclama d'aquesta manera: "Un nou Orde, una nova forma de vida religiosa ha sorgit, desconeguda fins ara: la Regla per la Santa Seu aprovada renova l'estat evangèlic. El Dret es reforma i es posa en consonància amb la Llei de Crist: la forma de vida escrita per Francesc ve a ser la mateixa que fou donada als Apòstols"

Fra Miquel Colom, ofmcap

Giotto: Confirmación de la Regla

TOTS ELS SANTS

Els sants son totes aquelles persones que, per les seves virtuts, innates o adquirides, però sempre posades en pràctica mentre vivien en aquest món, ja ens han deixat per anar a l'eternitat, per anar al Cel. L'Església els hi ha reconegut els seus mèrits per poder ser posats als altars.

D'altra banda, tenim la certesa que no tots els sants que realment ho son, son reconeguts com a tals.

El fonament de totes les virtuts, l'inici del camí per anar al Cel és la humilitat, virtut que sempre hem de posar al davant de tot. Tenint en compte que la humilitat és la veritat, està clar que les altres virtuts emanen d'aquella. D'aquesta manera, arribem a la següent conclusió:

La pregària és la humilitat del 'home que reconeix, al mateix temps, el seu no res, la seva profunda misèria i la grandesa de Déu a qui adora i s'adreça, esperant-ho tot d'Ell, i res de si mateix.

La fe és la humilitat de la raó, que renúncia al propi criteri, que posa la confiança, acceptant els mots, els judicis i l'autoritat de Jesucrist i de la seva Església.

L'obediència és la humilitat de la voluntat que es lliga a la voluntat de Déu, acceptant, duent a terme els seus manaments a través dels mandats dels nostres superiors.

La castedat és la humilitat de la carn, en tots els seus aspectes, que se sotmet a l'esperit.

Tant La Mare de Déu que és el gran exemple de la veritable humilitat com Jesucrist, que es va autodefinir com "humil i dolç de cor", els cristians, en la nostra lluita diària, sempre hem de combatre l'orgull.

L'orgull és just el contrari de la humilitat, que sempre és l'arrel de la mentida. L'orgull és creure's superior als altres; és creure que el què fem, pensem o diem és millor que el què fan, pensen o diuen els altres; és menysprear aquells que no pensen i actuen com nosaltres; és no tenir en

compte que les nostres capacitats ens han estat donades, no son nostres; és no reconèixer que som dèbils i indignes Podríem dir milers de coses sobre l'orgull.

Tots els sants varen ser humils; tots els sants varen viure en la veritat. I si varen caure en algun moment de feblesa, es varen aixecar ràpidament, i, amb humilitat varen demanar perdó al Bon Déu, que és infinitament bo i misericordiós, i els va perdonar.

Els fidels difunts, que s'estan purificant al Purgatori, estan fent "hores extra" d'humilitat per poder entrar ben aviat al Cel.

Per Tots Sants, demanem, més especialment als germans, que ja disfruten de la visió beatífica, que ens ajudin a ser persones veritablement bones i humils, i preguem per tots aquells que tant necessiten de les nostres pregàries.

Dit d'una altra manera: l'Església militant, que està formada pels batejats que encara som al món, hem de pregar als sants, als membres de l'Església triomfant que ens ajudin, i, també hem de pregar per les ànimes del Purgatori, que formen l'Església purgant.

Sant dia de Tots Sants i bon mes de novembre a tothom.

Balbina Birba, ofs

AGENDA

1 de novembre, Dia de Tots Sants

2 de Novembre , dia de Difunts.

5 de novembre, 1er diumenge.

8 de novembre, Beat Joan Duns Scot, prevere

12 de novembre, 2º diumenge.

14 de novembre, Sant Nicolau Tàveliç, prevere i companys.

Pregària Interfranciscana

a les 19h “Admonició nº 1 “L’Eucaristia” preparat per OFMconv. A la Plaça Universitat nº2, Barcelona.

16 de novembre,

Literatura, Art i Cristianisme, 20 h. Conferència “El pare Miquel d’Esplugues en el periodisme de Josep Carner”, per Marcel Ortín, al Santuari de Pompeia, Diagonal 450, de forma presencial i telemàtica.

17 de novembre , **Santa Elisabet D’Hongria, Patrona de l’Orde Franciscà Secular.**

18 de novembre, Beata Salomé de Cracòvia.

19 de novembre, 3er.diumenge. Santa Agnès d'Assís.

24 de novembre, 20h, Pregària Contemplativa amb cants de Taizé

A la Cripta del Santuari de Pompeia, Diagonal 450, Barcelona

25 de novembre, Commemoració de tots els difunts de l'Orde Franciscà.

25 de novembre, 10h.

Penitent del segle XXI- "Reptes del Franciscanisme a la societat actual" per Fra Eduard Rey, ofmcap. Als Caputxins de Sarrià , Cardenal Vives i Tutó nº2, Barcelona

26 de novembre, 4art. diumenge. Sant Lleonard de Porto Maurizio.

27 de novembre, Beat Ramon Llull.

28 de novembre, Sant Francesc-Antoni Fasani. I Sant Jaume de la Marca.

29 de novembre, Tots els Sants de l'Orde Franciscà.

23 de novembre, 20:30h, adoració al Santíssim el Santuari de sant Antoni de Pàdua, C. Santaló, 80 Barcelona

Reptes del Franciscanisme a la societat actual

per Eduard Rey, ofmcap

Lloc: Caputxins de Sarrià

Cardenal Vives i Tutó 1 Barcelona

Dia: 25 de novembre a les 10:00h

Redacció: O.F.S. Provincial de Catalunya, Diagonal 450,
08006 - Barcelona, Tel 635612431
ofmcatalunya@outlook.es